

<< גם קטנים יכולים – להיפרד מחיתולים >>

על המוכנות להורדת החיתול

עניין ה"מוכן לגמילה" הוא עניין מבלבל שאין לו קשר להתפתחות של ילדים. ילדים יכולים ללמוד לעשות צרכים באופן רצוני ואף להתאפק, והכל תלוי בלמידה שאנחנו מקנים להם. בחברה המערבית בימינו לאור השימוש בחיתולים חד פעמיים, גיל הגמילה מחיתולים נדחה יותר ויותר לכיוון גיל 3-4. הדחיה הזאת מבטאת בעיקר את הקושי של ההורים להתחיל תהליך מורכב ודורשני כאשר סיטואציית החיים מורכבת גם היא. בחברות אחרות ילדים לומדים לשלוט בצרכים שלהם כבר בתוך מספר חודשים עד שנה, וגם אצלנו לפני 50 שנה ילדים היו נגמלים סביב גיל שנה פחות או יותר (שוב עניין של שיקולים הוריים בעיקר - למי יש כוח לכבס עוד ועוד חיתולים?). השאלה העיקרית בעיני היא: האם החלטתם שאתם מעוניינים להפסיק עם החיתולים? אם כן - לרוב אין סיבה להמתין. והתהליך הוא "נגעת-נסעת". הורדתם חיתול! לא חוזרים אחורה. אז חשוב לחשוב טוב האם זה הטיימינג המתאים **עבורכם**.

חשוב להבין שאין דבר כזה "לגמול לפני הזמן" אם מבינים שהילד יכול "להבשיל" החל מכל רגע שאתם עוזרים לו לזהות את צרכיו ולעשות אותם במקום המתאים. כשהילד רואה מה יוצא ממנו (כשהוא בלי חיתול) הוא מחזיר לעצמו את הבנת הקשר (שאיבד בתוך החיתולים, במיוחד החד פעמיים הסופגים) שבין התחושה הפיזית "שלפוחית מלאה" (לדוגמא) לבין הפעולה הפיזית "יצא פיפי" לבין התוצאה: "שלולית על הרצפה, אני נרטבתי ברגליים". כשהחיבור הפיזי הזה לגוף ולתחושות ולתוצאות מתחיל לקרות, הילד חוזר בהדרגה להבין מה קורה פה, ולומד- מעצמו, מתוך אינטרס של עצמו- לאט לאט לזהות ולשלוט יותר ויותר בתהליך ("אני יכול לעשות פיפי בצורה יותר נוחה עוד רגע, אם אלך לסיר שלי"). כמובן, כשברקע הילד יודע שהסיר או האסלה הם המקום והדרך המתאימה לעשות פיפי.

ה"לחכות לבשלות שלהם" הוא מיתוס שמכרו לנו אנשים שמתפרנסים ממכירת חיתולים. בשנות השישים והשבעים, רק לדוגמא, כשעוד הלכו בחיתולי בד, הילדים נגמלו בערך בגיל שנה וחצי. מה זה, הם היו בשלים מהר יותר מהילדים שלנו? לא, אלא שפשוט בגיל הזה כולם כבר שלטו בהליכה, והחיתול הרטוב או הצואה ממש הפריע להם, אז הם לא רצו חיתולים והלכו לסיר.

בשורה התחתונה: המוכנות היא לא של הילד. המוכנות היא של ההורה.